

U S N E S E N Í

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a Mgr. Jiřího Gottwalda v právní věci žalobce **J. V.**, proti žalovanému rektoru **Univerzity Palackého v Olomouci**, se sídlem v Olomouci, Křížkovského 8, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 8.11.2011 č.j. 4533/2011-R, ve věci žádosti o výjimku ze Studijního a zkušebního řádu Univerzity Palackého v Olomouci,

t a k t o :

- I. Žaloba **se o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání oznámení žalovaného ze dne 8.11.2011 č.j. 4533/2011-R, jímž nebylo vyhověno žádosti žalobce o výjimku ze Studijního a zkušebního řádu Univerzity Palackého v Olomouci (dále jen SZŘ UPO) ve formě prominutí nevykonání státní závěrečné zkoušky ve lhůtě určené SZŘ UPO.

Podle ust. § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s.ř.s.) soudy ve správním soudnictví rozhodují mimo jiné o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávního celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou, nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“).

Podle ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního

orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popř. vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

S ohledem na použitou legislativní zkratku lze podle názoru krajského soudu dovodit, že za rozhodnutí ve smyslu citovaného ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. lze považovat pouze takové úkony správního úkonu, jimiž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva a povinnosti. Podle ust. § 70 písm. a) s.ř.s. jsou ze soudního přezkoumání vyloučeny ty úkony správního orgánu, které nejsou rozhodnutími. Rozhodující je přitom obsah úkonu správního orgánu. Ze soudního přezkoumání jsou tak vyloučeny úkony správního orgánu, které jsou rozhodnutími pouze z formálního hlediska, avšak nejsou rozhodnutími ve smyslu ust. § 65 odst. 1 s.ř.s. Krajský soud dospěl k závěru, že takovým rozhodnutím je rovněž napadené oznámení.

V posuzované věci žalovaný rozhodnutím ze dne 8.11.2011 č.j. 4533/2011-R rozhodoval o žádosti žalobce o udělení výjimky z postupu dle SZŘ UPO, jak jej k tomu zmocňuje čl. 41 tohoto vnitřního předpisu. Napadeným rozhodnutím žalovaný nevyhověl žádosti žalobce o výjimku ve formě prominutí nevykonání státní závěrečné zkoušky ve lhůtě určené ve SZŘ UPO.

Rozhodnutí o udělení výjimky ve smyslu článku 41 SZŘ UPO není podle názoru krajského soudu rozhodnutím, které by bylo vydáno v oblasti veřejné správy ve smyslu ust. § 4 odst. 1 písm. a) a § 65 odst. 1 s.ř.s., protože žalobce nemá subjektivní veřejné právo na udělení výjimky a jeho žádosti žalovaný nemusí vyhovět. Nastane-li v důsledku nevyhovění žádosti o povolení výjimky taková situace, která povede k ukončení studia v důsledku nesplnění požadavků vyplývajících ze studijního programu podle studijního a zkušebního řádu, pak teprve rozhodnutí o ukončení studia bude rozhodnutím ve smyslu ust. § 65 s.ř.s. a jako takové bude přezkoumatelné ve správním soudnictví. V těchto svých závěrech krajský soud vycházel analogicky z usnesení Ústavního soudu ze dne 29.10.2009 sp.zn. I.ÚS 1910/09, němž se sice Ústavní soud nevyjadřoval k problematice udělování výjimek ze studijního a zkušebního řádu, ale k rozhodnutí zkušební komise, přičemž dospěl k závěru, že „...stěžovatel totiž nemá subjektivní veřejné právo na udělení zkoušky, kterému by zmíněná zkušební komise musela vyhovět. Závěr, zda stěžovatel u zkoušky uspěl či nikoliv, je na uvážení této komise není v kompetenci Ústavního soudu, aby jakémukoliv subjektu cokoliv nařizoval, tedy, aby rozhodoval o „plnění“, kterého by se mělo stěžovateli dostat. To plyne z maximy, která se stoprocentně vztahuje i na Ústavní soud, že státní moc lze uplatňovat jen v případech a mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví (srov. Článek 2 odst.3 ústavy ČR)“. Krajský soud má zato, že citovanou judikaturu lze analogicky vztáhnout na posuzovanou věc právě s ohledem na obdobný charakter právní problematiky, kdy stejně jako u složení resp. výsledku zkoušky, tak i u udělení výjimky ze studijního a zkušebního řádu, neexistuje subjektivní veřejné právo k vyhovění požadavku studenta.

Shodně krajský soud rozhodl již v jiné věci téhož žalobce vedené pod sp. zn. 22A 207/2010. Správnost zde vysloveného právního názoru byla potvrzena rozsudkem Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 15.12.2011 č.j. 9 As 66/2011-62, jímž byla zamítnuta kasační stížnost žalobce proti rozhodnutí Krajského soudu v Ostravě ze dne 18.2.2011 č.j. 22A 207/2010-14, kterým byla žaloba

odmítnuta. NSS v uvedeném rozsudku mj. uvedl, že rozhodnutí rektora o nepřipuštění výjimky v materiálním slova smyslu nezasáhlo do práv žalobce, když každý student má právo na řádný průběh studia, avšak rozhodnutí o výjimce představuje výjimečný postup jdoucí mimo obecně stanovená pravidla pro průběh studia. Nevyužil-li rektor tohoto svého mimořádného oprávnění, nijak tím nezasáhl do subjektivního práva žalobce, neboť vydáním rozhodnutí o nepovolení výjimky žalobci žádná práva ani povinnosti neuložil a taktéž ani nic nezměnil v jeho dosud existujících právech a povinnostech. Dále NSS v citovaném rozsudku uvedl: *„Na právní postavení stěžovatele se rozhodnutím o nepovolení výjimek ze studijního a zkušebního řádu nic nezměnilo. Nadále trval stav, kdy stěžovatel ve dvou bezprostředně po sobě následujících akademických rocích nesplnil povinnost složit státní zkoušku a odevzdat diplomovou práci, jejíž obhajoba je součástí výkonu státní zkoušky...Rozhodnutí o výjimce tedy nevykazuje požadované znaky rozhodnutí podle § 65 s.ř.s., a proto je nelze úspěšně napadnout žalobou ve správním soudnictví.“* V nyní posuzované věci neshledal krajský soud žádné skutkové a právní okolnosti, pro které by se měl od vyslovených právních závěrů odchýlit.

Krajský soud proto v souladu s ust. § 46 odst. 1 písm. d) s.ř.s. ve spojení s ust. § 70 písm. a) s.ř.s. návrh v této věci odmítl, čímž je toto řízení skončeno (§ 64 s.ř.s., § 114 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 3 věty první s.ř.s.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů po doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

V Ostravě dne 19. ledna 2012

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu